

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У 10076/16
Дана 14.09.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступају адвокати Зоран и Никола Божић из Новог Сада, ул. Јована Бошковића бр.14, против закључка број 46-037713/2014 од 06.06.2016. године тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Нови Сад, ул. Хајдук Вељкова бр.11, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 14.09.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Нови Сад број број 46-037713/2014 од 06.06.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је захтев тужиоца поднет дана 02.03.2014. године, заведен под бројем 46-037713/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење, иза бившег власника А.А. рођ. ..., као неуредан.

У тужби поднетој Управном суду дана 11.07.2016. године тужилац оспорава законитост закључка туженог органа и наводи да тужени орган пре доношења одлуке о одбачају захтева није учинио све што треба да се отклоне недостаци захтева, нити је одредио рок тужиоцу да достави потребну документацију, већ је преурањено донео одлуку којом се захтев одбацује. Даље наводи да је тужилац покушао да дође до

исправе која је битна за одлучивање, али да му Архив Војводине у Новом Саду тај документ није издао до времена када је захтев морао бити поднет. С тим у вези истиче да остваривање законом прописаних права не може зависити од ефикасности поступања органа надлежних да спроведу поступак у коме се о праву одлучује. Тужилац предлаже да суд поништи оспорени закључак и предмет врати туженом на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган није доставио Управном суду одговор на тужбу, већ је уз допис од 07.09.2016. године, суду доставио списе предмета број 46-037713/2014.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

У разлозима образложења оспореног закључка тужени орган наводи да је разматрајући поднети захтев тужиоца утврдио да је захтев неуредан у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, из разлога што уз захтев није достављен у оригиналу или овереној фотокопији обавезан доказ из члана 42. став 4. тач. 3) наведеног закона и то исправа о подржављењу имовине која је предмет захтева за враћање, или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу уз конкретно навођење предмета одузимања, који сходно члану 42. став 7. закона мора обавезно бити приложен уз сваки захтев. Имајући у виду наведено донета је одлука као у диспозитиву оспореног закључка, а на основу члана 43. став 1. наведеног закона којим је прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. закона, одбацити као неуредан.

Законом о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10) прописано је да су по овом закону дужни да поступају државни органи кад у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке, као и кад обављају друге послове утврђене овим законом (члан 1.); да одредбе закона којима се, због специфичне природе управних ствари у појединим управним областима, прописују неопходна одступања од правила општег управног поступка, морају бити у сагласности са основним начелима утврђеним овим законом (члан 3.); да ће се орган који води поступак старати да незнање и неукост странке и других учесника у поступку не буду на штету права која им по закону припадају (члан 15.); да ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у ком је дужан да то учини (чл. 58. став 1.); да ако подносилац отклони недостатке у одређеном року, сматраће се да је поднесак био од почетка уредан. Ако подносилац не отклони недостатке у одређеном року, па се услед тога не може

поступати по поднеску, орган ће закључком одбацити такав поднесак. На ову последицу подносилац ће се нарочито упозорити у позиву за исправку поднеска (члан 58. став 2.); да ако странка није у накнадно одређеном року предложила, односно, по могућности, поднела доказе, орган ће закључком одбацити захтев као да није поднесен (члан 127. став 3.).

Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, („Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 142/14) прописано је да се захтев подноси у року од две године од дана објављивања јавног позива Агенције из члана 40. став 2. овог закона на веб сајту министарства надлежног за послове финансија (члан 42. став 1.). Наведеним чланом је прописано које податке захтев за враћање имовине мора да садржи и доказе који се прилажу уз захтев у оригиналу или овереној фотокопији. Одредбом члана 43. наведеног закона је прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацити се као неуредан (став 1.); да лице чији је захтев одбачен у смислу става 1. овог члана има право да нови захтев поднесе до истека рока из члана 42. став 1. овог закона (став 2.).

Уставни суд Републике Србије је у својој одлуци број Уж. 8195/2014 од 03.11.2016. године, оценио да изостављање одредаба о томе да ће се подносилац захтева позвати да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, те упозорити да ће у противном његов захтев бити одбачен, не упућује на закључак да одредба члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, дозвољава одступање од општих правила о поступању органа са неуредним поднеском из системског закона. По схватању Уставног суда законска последица из наведеног члана Закона о враћању одузете имовине и обештећењу не може да наступи уколико подносилац захтева претходно није позван да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, и упозорен да ће у противном његов захтев бити одбачен. Поред наведене оцене, Уставни суд је у одлуци број Уж. 638/2011 од 11.07.2014. године, изразио становиште да иако се посебним законом могу увести специфичности којима се одступа од општих правила управног поступка, таквим решењима се не може угрозити положај једне странке у поступку и тиме довести у питање остварење заштите њених права у поступку, односно уводити неједнако поступање према странкама у поступку.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и правна схватања из наведених одлука Уставног суда Републике Србије, која су општеобавезујућа према одредбама члана 166. Устава Републике Србије („Службени гласник РС” бр. 98/06) и члана 7. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС” бр. 109/07...103/15) Управни суд налази да је тужени орган оспореним закључком повредио правила поступка на штету тужиоца. По оцени Управног суда управни органи су дужни да поступају по Закону о општем управном поступку када у управним стварима решавају о правима и обавезама неког лица, при чему се странкама мора омогућити да што лакше остваре и заштите своја права и правне интересе тако што ће орган позвати подносиоца да отклони недостатке који спречавају поступање по поднеску и одредити подносиоцу рок у ком је дужан да то учини. Како је оспореним закључком одбачен захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење као неуредан из разлога наведених у образложењу тог закључка, а да орган тужиоца није претходно позвао да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року уз упозорење да ће у противном захтев бити одбачен сагласно члану 58. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, то је по схватању овог суда оспореним закључком повређен

закон на штету тужиоца.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене расправе.

Налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. истог закона.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора с обзиром да тужилац није опредељено навео трошкове за које тражи накнаду у смислу члана 163. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, те је на основу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, сходном применом члана 150. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.09.2018. године, 1 У 10076/16

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП